

„Byla ta chatrč stabilní?“ vyzvídal Malouf.

„V poslední době se tam nic nezřítlo. Pozná se to podle usazeného prachu.“

Malouf zvažoval, že by měl hochy varovat, aby si dávali pozor, pochyboval však, že by to k něčemu vedlo. Přiblížil se k vozíku a podrobněji prozkoumal náklad. Pokusil se tu věc zvednout, zjistil však, že je neuvěřitelně těžká. Byl to ocelový válec velký asi jako čtyřlitrová plechovka od barvy, přesto vážil nejméně pětkrát tolik. Vnější plášť byl špinavý a odřený, zkušený sběrač kovů však poznal vysoce kvalitní ocel, nespíš s vysokým obsahem niklu a příměsí chromu. Nikde neviděl víko ani rukojeť, což napovídalo, že ta věc nebyla určena k normální ruční manipulaci. Jedinou nepravděpodobností, jež snad mohla osvětlit účel zařízení, bylo malé okénko na boku, které umožňovalo přístup do... něčeho.

„Nic podobného jsem ještě neviděl,“ přiznal. „Na bombu je to moc těžké – a kvalitně opracované. Vnější plášť je určitě ocelový. A podle váhy je uvnitř stoprocentně další kov.“ Vytáhl z kapsy hasák a poklepal na obal. Ozvalo se tupé cinknutí.

„Bude to hodně drahé, bez ohledu na materiál,“ vyslovil konečný úsudek.

Chlapci se na strýce zadívali rozzářením radostí.

„Podařil se vám dobrý úlovek. Jenom za ten kov dostaneme nejmíň čtyři dolary – možná osm, jestli je uvnitř olovo. Není tam toho víc?“

„Je,“ přisvědčil Nasím. „Viděl jsem jich nejmíň dvacet, ale další jsou schované pod troskami. Zakryli jsme to tam, takže je nikdo nenajde, a kromě toho jsem kousek vedle strčil pouzdro z vyhořelé rakety – vypadá strašně nebezpečně.“

Malouf se usmál. „Syn mého bratra má instinkty zloděje.“

Nasím mu úsměv oplatil. Věděl, že strýce potěšili.

„Jednoho dne z vás vyrostou dobří obchodníci,“ pochválil hochy. „A teď běžte, mám tu spoustu práce. Tuhle věc si prohlídnu později a řeknu vám, co jsem uvnitř našel.“

„A zbytek?“ staral se Masúd.

Malouf se dlouze zamyslel. „Prozatím ho nechejte, kde je.“

Malouf se ke kovovému válci dostal až pozdě večer, kdy rozpálené slunce vrcholícího léta konečně milosrdně zapadlo. S obtížemi ho zvedl na ponk a pustil se do práce. Zaměřil se na boční okénko a zaútočil na ně zlomeným šroubovákem, pilkou na kov a nakonec kladivem a dlátem. Žádného úspěchu však nedosáhl a přešel k těžšímu vybavení. Pomocí perliku a ocelového průbojníku se mu konečně podařilo prorazit otvor.

Přimhouřil jedno oko, druhým nahlédl dovnitř a zamrkal překvapením. V mdle osvětlené dílně viděl, jak z dutiny vyzařuje namodralý přísvit. S probuzenou zvědavostí vsunul do otvoru plochý šroubovák a vyškrábl zevnitř dva drobné předměty, které vypadaly jako světélkující zrnka rýže. Na dotek byly studené, přesto však vydávaly slabé světlo podobně jako luminiscenční hračky, které o ramadánu rozdával dětem. Vydoloval z dutiny dalších pár zrněk, chvíli je převracel v ruce a celý zmatený je odnesl domů.

Manželka zrovna chystala v kuchyni večeři, ale hned všeho nechala, když jí Malouf ukázal svůj nález. Od mládí měla sklony k mystice a teď němě zírala na třpytivá zrníčka vyzařující vlastní světlo. Pokládala to za zázrak a poprosila muže, ať jí zrnka podá. Starý Malouf se více zajímal o hodnotu kovové válcovité nádoby, a tak jen pokrčil rameny a nasypal jí zrnka do dlaně.